

Prædiken til Anden Påskedag 2023

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer:

227 Som den gyldne sol frembryder, 3 Lovsynger Herren, min mund og mit indre, M&M Emmaus

—

244 Hvor lifligt er det dog at gå, M&M Påskeliljen, 233 Jesus lever, graven brast

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved,

hvad der er sket i byen i disse dage?« »Hvad da?« spurgte han. De svarede: »Det med Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vores ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.« Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne. De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?« Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: »Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.« Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Lukasevangeliet 24,13-35

Vi hylder ofte mennesker, der springer ud af skabet... Men i dag vil jeg invitere jer ind i skabet.

Ind i følgeskabet.

Ind i fællesskabet.

Ind i discipelskabet.

Ind i troskabet.

Den kristne tro er svær at praktisere individuel. Det er nemlig en praksis, der læres ved at følge efter og følge med. Du kan ikke sidde alene og google hvordan man kommer til tro og finde en løsning alene i sit lønkammer, - det bliver i al fald svært – nok ikke umuligt (for Helligånden virker hvo den vil) , men svært - du bliver nød til at være en del af et fællesskab, der har følgeskab. Troslivet må nødvendigvis udvikle sig i et tæt følgeskab med andre.

Tro er noget vi gør sammen. Det er selvfølgelig et provokerende udsagn, for tro er meget personligt og vi er vandt til at tale om tro som noget, der foregår mellem den enkelte og med Gud, - og det er det da også – men jeg tror det er nemmere at tro, når man følges og er fælles.

Der er en slags håndværk i discipelskabet, som skal gives videre. Vi skal stå i mesterlære hos hinanden og give videre til de næste generationer. Vi skal lære af andre, af hinanden. Troen er et socialt fænomen. Troen er, som livet, forankret i relationer.

Et sådant følgeskab udfordrer vores mentalitet som moderne mennesker. Vi er ikke vant til at stå i lære, men søger viden individuelt ved en computerskærm eller med en bog i hånden. Vi ser os selv som innovative mennesker, men ofte går imitation forud for innovation. Før vi kan selv, lærer vi ved at efterligne andre.

Villigheden til følgeskab kræver en ydmyghed til at lade sig forme af mennesker, der ikke er ufejlbarlige. Vi må lede efter sandheden i den nåde vi ser i en andens liv. Og vi må lade os lede...

En discipel skal ligne et får forfra og en hyrde bagfra. Vi skal ruste os selv til at kunne lede andre ind i troslivet. Vi skal følge andre for selv at være rustet til at lede andre...

Men alt dette skal vi ikke gøre uden Gud.

Disciplene på vej til Emmaus kunne ikke i deres fælles vandring og følgeskab finde hoved og hale i påskens store begivenhed. De var vidner til en tom grav, men hvad den tomme grav betød, det kunne de ikke begribe.

Men så griber Jesus dem.... Han griber om deres indre, så de mærker at de gløder. Deres hjerter brændte i dem. Deres ildsjæle kom i spil.

Jesus slår følgeskab med disciplene og det er der, det hele går op i en højere enhed.

For vi skal have følgeskab med Jesus for at have et godt følgeskab med andre... Vi skal ikke følge efter folk, der taler imod, det der står i biblen. Vi skal ikke følge efter folk, der vil have at vi skal have et sekterisk liv... Vores følgeskab med andre skal altid afprøves med vores følgeskab med Kristus. ... Og derfor skal vi fordybe os – også alene, men gerne i fællesskaber, der kan hjælpe med fordybelsen i bibel og trosliv. Vi skal have et kristent fællesskab – ikke et tomt fællesskab, men et kristent fællesskab. Fællesskabet og følgeskabet skal bygge på Kristus.

Vi er som lemmer på et legeme, vi er intet uden at være knyttet til legemet... en tå, der ikke sidder på en fod, har ikke megen funktion, men sidder den på foden, kan den bruges til at finde møbler med i mørket – og smerten i tåen... den mærkes af hele legemet og alle lemmerne... Vi skal have fællesskab i glæde og sorg.

Disciplene, som Jesus slutter sig til, de var i sorg. De havde ikke opdaget at påsken betyder at sorg vil blive vendt til glæde.

Men så spiser de sammen. Jesus bryder brødet og rækker dem brødet og disciplene genkender Jesus.

Vi har også mulighed for at få rakt brødet ved nadveren og mærke at Kristus griber os om hjertet og tænder vores ildsjæl, så Guds vilje kan brænde i os, og vi kan føre hans vilje ud i fællesskab og liv.

Mærker vi ikke troen i os... Synes vi, at vi stadig er lunkne og ikke gløder, da må vi vælge troskab som trosform ... Vi må komme igen og se hvordan andre lever deres kristne liv. Vi må vælge fællesskab og følgeskab til, og lære discipelskabet af andre... Vi må leve hengivent til vi er klar til at dele ud af vores trosliv og lede andre til troen.

Vi må leve og ånde med Gud – Helligånden vil gøre os følgeskab i vores bestræbelser. Og når vi engang har en istaphånd, så må vi tro at Kristus river os ud af dødens garn... Så må vi tro, at den tomme grav har betydning for vores efterliv.

Kristus har vundet over døden... Det er påskens glædelige budskab. Jesus lever!

Han vandrede sammen med disciplene i 40 dage med et opstandet legeme før han for til himmels.

Og så kom han igen som Helligånd, som vandrer med os i hvert et åndedrag – og med en indre glød. Han puster liv i fællesskabet.

Vi møder den opstandne og opfarne Kristus ved nadveren, og han rækker os brødet.

Og vi kan som disciplene ved Emmaus kun bede: Bliv hos os! Bliv hos os, - send os ind i fællesskabet, lær os discipelskabet og lær os at nyde følgeskabet med andre og dig Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vores Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen